

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

«Són 8 milions»

No és cap eslògan nou de la Generalitat catalana. És la quantia de la multa que el director general de Telecomunicacions, **Javier Nadal**, ha preceptuat contra Acció Cultural del País Valencià (ACPV) per reemetre els senyals de TV3 a través de freqüències no assignades oficialment. El correctiu que proclama el català —o l'aragonès— de Franja de Ponent forma part d'un expedient que ha incoat aquell departament i que haurà de ser ratificat pel ministre —¿quin ministre? ¿el ministre en funcions, **Barrionuevo**? ¿el nou?— de Transports i Comunicacions.

Ben mirat, la cosa té la seua part positiva. El ministeri, amb aquesta mesura de força, acaba de legitimar els arguments que des del mes d'agost ha preconitzat ACPV: hi ha freqüències. Hi ha freqüències disponibles perquè els valencians vegem TV3, perquè els catalans vegem TVV i perquè els balears ho vegem tot. Això ja és alguna cosa: fa uns mesos, oficialment, no en quedaven, de freqüències; ara, transitar-les sense *carnet* costa 8 milions. Probablement, el senyor Nadal —per a un socialista l'equanimitat és un requisit imprescindible— ara imposarà sancions similars a TVE, que, segons algun informe tècnic a què he tingut accés, utilitza un bon feix de freqüències

en tot l'estat espanyol que no li han estat concedides. Igual farà amb Amics de TVV a Catalunya, amb els que han facilitat que ETB arribe a Navarra, i amb totes les televisions locals de l'estat. Quin *potaque* , Nadal.

Era més senzill legalitzar la situació que generalitzar el malestar, sobretot quan això està en sintonia amb la voluntat dels parlaments i d'amplis sectors socials. Era, si més no, la millor manera d'acabar amb ACPV. Però com que els que auspicien la maniobra són «d'una mediocritat espessa», que hauria dit **Josep Pla**, han optat pels mètodes tradicionals. Les multes ministerials sobre determinades iniciatives civils ens traslladen a situacions suportades durant els anys 70. El combat, en cosequència, haurà de ser amb armes d'aquella dècada: la cultura contra la barbàrie. S'imposa la radicalització del món civil i cultural. Ens haurem de reacostumar a la guàrdia civil i a coses com ara que els creadors i els artistes tornen a solidaritzar la seua obra amb els sancionats. I això passa en moments en què, a pesar dels esforços oficials, el divorci entre el món de la cultura i les institucions és un fet consumat. Jo, si fóra el president **Lerma**, no dormiria tranquil.

Sayonara

Aquests dies el president **Joan Lerma**, el conseller d'indústria, **Andrés García Reche**, el d'Economia i Hisenda, **Antoni Birlanga**, i una comitiva selecta de negociants han anat a veure nàixer el sol, mentre intenten imantar-se alguna classe d'inversió, al Japó. I això està bé que passe. Encara que el món empresarial només siga el

de les estructures organitzatives, aspecte que no resol gran cosa. Encara que alguns d'ells hagen renunciat al viatge pagat, facen programes paral·lels —al marge de la Generalitat— i se'n tornen abans que la comitiva oficial. Encara que els contactes amb els financers nipons només siguin amb departaments dedicats a l'oci. Captar-se el ien no és,

tot s'ha de dir, bufar i fèr ampolles.

Ara: la cosa que no està tan bé és que des de les instàncies de la Generalitat valenciana es pretenga diluir el seu fracàs japonès (una inversió espectacular de 180.000 pessetes, segons el registre de la Cambra de Comerç de València, amb la qual no es paga ni el vermouth dels visitants nipons, o de 10 milions, segons les estadístiques del Consell de les Cambres) fent mans i mànegues per negar l'efectivitat de la Generalitat de Catalunya en aquest sentit (poca cosa, 47.000 milions de pessetes). Si aquest ímpetu el destinaren a convèncer els inversors japonesos, en compte de

dissipar-lo gratis, els beneficis, probablement, serien de major volum. Però la mala consciència no sempre és contenable.

Convergència i Unió (Valenciana)

Vicente (Mister Chance) González Lizondo, ha sol·licitat un diputat a CiU per tal d'articular una classe de muntatge amb els canaris i els aragonesos en les Corts espanyoles. Amb l'operació, el municipalista d'UV obtindria una sèrie de prebendes parlamentàries que facilitarien *lo seu* a Madrid. Només hi ha un problema: el Congrés no contempla en el seu reglament la possibilitat dels objectius de Lizondo. I per tant, el diputat només ha posat en relleu la mancança —una de tantes— d'assessoria jurídica del seu

partit. Em va pel cap que en la legislatura anterior el CDS va aconseguir una resolució especial per a aconseguir això que ara pretén l'anticatalanista, però, en tot cas, és un requisit previ al de demanar públicament el préstec d'un diputat.

No sé quina classe d'obligacions té CiU —i alguna cosa hi ha, al vot d'UV— amb els municipalistes valencians ni s'ho valia aquirir-ne, però això té mal perfum, encara que no arriben a cedir el diputat. Ni Lizondo podia arribar a tant ni CiU a tan poc.

El cant dels senadors

El passat 21-N, només constituir-se la Cambra Alta, els senadors de CiU van reprendre un tema que havia quedat penjat en l'anterior legislatura, a causa d'haver-se precipitat les eleccions. Van presentar una moció a favor de l'ús de totes les llengües de l'estat en el Senat. L'aspiració, si no vaig errat, era compartida també pel PSC —de fet, Joan Raventós, el seu president, així ho va manifestar en aquest setmanari—, però només compartida. Dic això perquè el 23-N el *Diari de Barcelona* es va marcar un editorial que acusa CiU de trencar el consens —¿quin consens?— amb el PSC. Si per alguna cosa s'han caracteritzat els dos partits, no ha estat, certament, pel consens.

I el 24-N el diputat del PSC Higiní

Clotas torna a la mateixa: acusa CiU d'haver fet una acció partidista. Des del meu insignificant pensament això no suposa cap problema, ja que hi ha incidis que CiU durà al Parlament de Catalunya una proposta de resolució en aquest sentit aquesta mateixa setmana. Tinc notícia que CiU retiraria la moció «partidista» del senat, cas d'aconseguir-se una moció de consens. La guerra freda, si això és cert, té els dies comptats. El problema, segurament, és que aquests dies Félix Pons, el president de les Corts espanyoles, ha declarat que ell no prendria mai una mesura com aquesta. Si les coses són així, el PSC corre el perill que la seua família d'allà els gire l'esquena, com ja és tradició cultural. Aleshores, ¿què fotem?